

Chương 1

Lần Thử Sức Đầu Tiên

Mở đầu: Quy tắc của gái ế.

Mới chỉ nghe qua người ta nói cơm thừa, chưa từng nghe nói qua phụ nữ cũng có thể thừa.

Câu nói này chính là lời tự an ủi động viên nhau của Vệ Lan và Từ Tịch Tịch. Hai người lúc nói câu này rõ ràng là rất chột lạ nhưng lại cố làm ra vẻ hiển nhiên, thật đáng khen cho đáng vẻ này.

Hai cô gái vừa bước sang tuổi 28, chính thức bước chân vào hàng ngũ gái ế, ngoài mặt thì nói như vậy, nhưng quay lưng lại nhìn phiếu cơm dài hạn của mình, hai người đành thở dài rầu rĩ.

Đường Tiểu Mạn nói đây gọi là “Miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo”, lúc nói còn cố ý cao giọng lên, chỉ sợ gái ế các cô đứng ở cửa không nghe thấy. Vệ Lan cảm thấy mình ban đầu nhất định là bị mù hoặc tâm trí mê muội, mới có thể kết bạn cùng người này, lại còn ở chung một phòng. Từ Tịch Tịch lại nhếch miệng khinh thường, bác bỏ lời cô, chỉ coi như cô đang ghen ghét đố kỵ. So với cô, Từ Tịch Tịch có khuôn mặt thanh tú, đáng người bóc lừa, ai ai cũng phải ngưỡng mộ. Nhưng nghĩ kỹ, lại cảm thấy tức, đúng là trước đây mình sống quá có lỗi với lương tâm.

Đường Tiểu Mạn từ trước đến nay đều cho rằng, mục đích cô sống trên cõi đời này chính là để đứng trước mặt hai người bạn học ế này nói mấy lời đả kích, kích động đến chút ý chí chiến đấu cuối cùng của họ, khiến họ có thể chạy ra đường tóm lấy một người đàn ông lồi về nhà cùng nhau lên giường, ngày hôm sau liền tới cục dân chính đăng ký kết hôn, chín tháng sau thì vào phòng sinh, cũng muốn so xem cuộc sống của ai tốt hơn.

Đường Tiểu Mạn thuận tay cầm quyển sách bên cạnh lên, vung tay đánh lên đầu Vệ Lan, nhưng không ngờ lấy trúng quyển sách bìa da cứng, làm cho Vệ Lan ngồi trước máy tính nhảy dựng lên như mèo giẫm phải đuôi, vẻ mặt đáng sợ hiếm thấy. Đường Tiểu Mạn không thèm để ý đến sự tức giận của cô, chỉ tay vào mũi cô mắng: “Cậu xem lại cậu đi, trời sinh đã có khuôn mặt nhỏ như vậy, suốt ngày chỉ mặc đồ công sở, đi giày cao gót, chẳng được ích lợi gì, cứ thấy đàn ông tiến tới chưa cần biết mặt mũi người ta tròn méo như thế nào, liền cúi gằm mặt như tội phạm, nửa lời cũng chả dám hé. Cậu mà không ế, ông trời cũng không đồng ý.”

Từ Tịch Tịch cảm thấy Đường Tiểu Mạn nói rất hay, còn vỗ phụ hoạ: “Tiểu Mạn nói rất đúng. . . . .”

“Cậu tốt hơn cậu ấy sao, còn đứng đấy mà cười người khác.” Đường Tiểu Mạn đổi mục tiêu, quyển sách trong tay cô cũng đổi hướng theo, tới nửa đường chợt nhớ ra đây là quyển sách bìa da cứng, đành dừng lại.

Nhưng miệng ngược lại không nhàn rỗi, tiếp tục nói, “Trời sinh đã có khuôn mặt mê hoặc lòng người, lại chuyên đi làm chuyện mất mặt. Nhìn cậu xem, chẳng khác nào Phạm Băng Băng, vậy mà người ta cho dù có bị bao nhiêu người mắng, nhưng mở TV lên coi kênh nào cũng có mặt cô ta. Với dáng vẻ này của cậu, suốt ngày chỉ biết kể lể chuyện xưa, nào là Trương Tam hôn cậu, Lý Tứ nắm tay cậu, Vương Nhị Ma Tử đẩy cậu nằm xuống lại bị cậu đánh cho một trận. Minh đây chưa từng thấy cậu đem người đàn ông nào về nhà. Cậu mà không ế, Vệ Lan sẽ không bằng lòng!”

“Chuyện này liên quan gì tới mình!”

“Chuyện vợ vẫn gì vậy!”

“Quả nhiên giọng điệu gái ế y hệt nhau.” Đường Tiểu Mạn ngáp một cái, xoay người trở về phòng.

“Cậu cũng có hơn đâu!” Lần này cả hai cùng đồng thanh.

“Cuối năm nay mình kết hôn, tới lúc đó, hai cậu làm phù dâu cho mình đi.”

“Không được.” Từ Tịch Tịch dứt khoát cự tuyệt, “Nghe nói nếu làm phù dâu ba lần sẽ không lấy được chồng. Mình đã làm hai lần rồi, không nên làm lần thứ ba, cậu tìm người khác đi.”

“Mình cũng vậy, mình cũng làm hai lần rồi.” Vệ Lan vội vàng tiếp lời, chỉ sợ chậm một bước, lập tức sẽ bị người ta trói lại đem tới lễ đường, đặt xuống bên cạnh cô dâu.

“Dù sao hai người các cậu cũng không ai thêm lấy, so đo nhiều như vậy làm gì.” Đường Tiểu Mạn buông tay ra, làm ra vẻ “Hai người nhìn ta đây”.

Từ Tịch Tịch thâm nghĩ, để thua như thế này không được, muốn thua cũng không thua trong tay Đường Tiểu Mạn, cắn răng nói: “Bây giờ còn cách cuối năm tận sáu tháng, làm sau cậu biết mình không ai thêm lấy. Hiện tại chỉ cần mình ra ngoài vùng tay lên. . . . .”

“Được rồi, mình biết rồi, chỉ cần bây giờ cậu đi ra ngoài vùng tay lên, lập tức có một hàng dài đàn ông chạy tới cầu xin cậu gả cho họ có phải không.” Đường Tiểu Mạn chỉ tay lên trần nhà nói, “Đừng chém gió nữa, đồ đặc ở đây đều bay trên trời hết rồi, cậu còn thổi nữa, nóc nhà chúng ta sẽ bay mất bây giờ.”

Mặc dù Từ Tịch Tịch tức giận cô nói chuyện quá đáng, không chịu nể mặt ai, nhưng cũng không mở miệng bác bỏ lời cô được. Người bình thường đuối lý tốt nhất nên im lặng, càng mở miệng lại càng chết thảm hơn.

Vệ Lan tự biết mình ăn nói vụng về, đầu óc cũng chẳng nhanh nhạy, Từ Tịch Tịch khoác lác như vậy liền bị Đường Tiểu Mạn chinh cho im lặng, cô đâu ngờ đến mức mở miệng để mang nhục vào mình, mình chứng đang rành rành trước mắt. Nhưng hiện tại quả thật cô sợ mình sẽ ế, muốn mở miệng nói mấy câu, lại không dám chống lại ánh mắt của Đường Tiểu Mạn, dũng khí nhỏ bé của cô liền bị dập tắt.

Tuổi 25 đối với người phụ nữ giống như một đường ranh giới lớn. Trước đó, bạn luôn biến mình thành một con thiêu thân. Có nhà, có xe, có sự nghiệp, có một người đàn ông cầm nhẫn kim cương 10 Carat tới trước mặt bạn, quý gói xuống, xin bạn gả cho anh ta. Nhưng bạn lại cảm thấy điều này giống như một mối nguy hiểm sẽ giữ chân bạn.

Chờ đến khi bước qua ngưỡng cửa 25 này, tất cả tế bào trên cơ thể bạn sẽ lập tức được cảnh tỉnh, những người đàn ông đến tuổi kết hôn ở bên cạnh đều bị những người phụ nữ khác cướp mất, không còn thời gian để chọn lựa, bạn nhất định phải trở thành một phần của người khác.

Nhưng nếu dành thời gian để chọn lựa, bạn sẽ nhận ra người đàn ông hoàn hảo chỉ tồn tại trong giấc mộng, chưa từng xuất hiện, những người có thể chọn cũng đều là thứ phẩm, đều không hoàn mỹ. Chọn chọn lựa lựa mấy năm, cuối cùng mới phát hiện ra, kể cả thứ phẩm cũng không còn nhiều lắm. Ngược lại còn bị đám thứ phẩm đó bắt bẻ lại, còn phải cùng một đám phụ nữ tranh giành nhau.

Đường Tiểu Mạn biết hai cô đều không cam tâm, suy nghĩ cách để ép chút cố gắng cuối cùng của hai cô, như vậy chết cũng không quá uất ức.

“Được rồi, không cần nói nhiều nữa, cho các cậu thời hạn nửa năm, trong nửa năm này, ai là người cưới trước hoặc được cầu hôn trước, tớ sẽ không tìm người đó làm phù dâu. Còn người thua sẽ phải cam tâm tình nguyện làm phù dâu cho tớ, không được oán trách, cũng không được đi khắp nơi nói lung tung là tớ ép các cậu. Vị trí phù dâu còn lại, tớ sẽ tự mình kiếm.” Đường Tiểu Mạn nói ra chủ ý tệ như vậy, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất vui, cô cảm thấy phụ nữ chỉ cần nói chuyện tình cảm, hoặc bắt đầu yêu đương, nhất định sẽ có nhiều chuyện thú vị.

Hai đồng chí gái ế cũng đồng ý. Thật ra thì nếu các cô không đồng ý, Đường Tiểu Mạn cũng sẽ không trối, không cướp, không ném các cô tới lễ đường. Chỉ là hiện tại hai người phụ nữ này cũng không nghĩ được nhiều như vậy. Từ Tịch

Tịch nghĩ: “Tớ tuyệt đối sẽ không thua cậu.” Mà Vệ Lan cũng chỉ nghĩ: “Tớ nhất định không thể thua cậu.”

Vệ Lan muốn đi xem mắt! Cô đem những lời này nói với mẹ, mẹ cô lại dùng tốc độ nhanh nhất truyền tải nội dung này đến tất cả bạn bè thân thích, người thân họ hàng của gia đình. Tin tức truyền đi, dì Bảy, dì Tám của cô chỉ trong một đêm thôi đã cảm thấy cuộc sống của họ có thêm nhiều động lực cùng hi vọng. Đem cô gả đi so với việc giảm được chín mười cân còn quan trọng hơn nhiều.

Danh sách ứng cử viên rất nhanh chóng được đưa tới. Tất nhiên, Vệ Lan không cần phải tự mình sàng lọc, đã có một người sớm không đợi được nữa đảm nhiệm công việc này, người này không ai khác chính là mẹ của Vệ Lan. Từ nhỏ đến lớn Vệ Lan đã sớm quen với cuộc sống như thế.

Bất luận làm việc gì, mua cái gì, một quyển sách, một bộ trang phục, tất cả mọi chuyện đều được mẹ cô duyệt qua trước rồi mới đưa ra quyết định. Tất cả mọi thứ dẫn đến việc Vệ Lan không có một chút tự chủ nào, cũng không quen với việc sử dụng quyền tự chủ đó. Cũng giống với cái đuôi ở loài người, không dùng đến trong một thời gian dài, liền thái hoá tiêu biến. Bốn năm đại học, Vệ Lan sống xa nhà, cô chưa từng đi dạo phố mua sắm quần áo cùng bạn bè, thời gian nghỉ đông, nghỉ hè, mẹ cô sẽ dẫn con gái mình đi mua sắm, tự bà ấy chọn lựa, tự bà ấy mua đồ.

May mắn là mẹ của Vệ Lan vẫn theo kịp xu hướng thời đại, trên người lúc nào cũng áo T-shirt màu đỏ, đi kèm với quần jean, trẻ trung năng động. Ngược lại Vệ Lan, lại giống như một bà già, ngày nghỉ thì vùi đầu trong nhà lên mạng internet, tóc không thềm chải, mặt không thềm rửa, léch thếch như một bóng ma.

Cô yêu thích nhất chính là ở nhà lên mạng, cũng chỉ có việc này là mẹ cô không can thiệp vào, mẹ cô có tâm tiến bao nhiêu cũng không thể hiểu nổi cô con gái này rốt cuộc đang làm cái gì. Lúc mới mua máy vi tính chính là thời điểm cô được nghỉ hè, Vệ Lan suốt ngày lên web, ban đêm bốn giờ sáng mới chịu đi ngủ, hôm sau tận bốn giờ chiều mới dậy, không chỉ bộ dạng giống ma nữ mà thời gian hoạt động cũng rất phù hợp. Sau đó một thời gian, Vệ Lan bắt đầu rụng tóc, rụng không ngừng, đỉnh đầu bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bị hói, mẹ cô lúc này mới bắt đầu nổi cơn sóng dữ, can thiệp vào thời gian biểu của cô, bảo vệ máy cọng tóc đen còn lại trên đầu cô.

Nhưng đến bây giờ, trạch nữ Vệ Lan đã không còn kiểm soát được nữa. Cô lên mạng để làm gì? Cô không chơi game, cũng không nói chuyện phiếm với bạn, cả ngày chỉ làm đúng một việc, chính là đọc tiểu thuyết. Cô chưa từng nói chuyện yêu đương, đối với chuyện tình yêu nam nữ trong tiểu thuyết cũng không cảm thấy hứng thú, những chuyện như thế chỉ làm người ta mơ mộng hão

huyền. Cô chỉ thích đọc một loại tiểu thuyết, chính là đam mỹ, tình yêu giữa các mỹ nam giống như một loại thuốc kích thích, làm cô cảm thấy rất hưng phấn, vì vậy cô lưu lạc trở thành một hủ nữ chân chính. Mấy năm nay, cô đã rèn luyện bản thân, xem thoả thích các loại tiểu thuyết đam mỹ, đem những từ ngữ uyên thâm thuộc lòng bàn tay, nghiên cứu kỹ những cảnh H được miêu tả trong truyện, luyện thành nhìn thấy mà không hề đỏ mặt, tim không đập nhanh, truyện không dữ dội thì cô cảm thấy không hứng thú.

Cô chưa từng yêu đương, cũng chưa có kinh nghiệm hôn, ngay cả bàn tay cũng chưa từng có người đàn ông nào nắm qua. Vì vậy, trọng trách quyết định đối tượng hẹn hò lần này đành để mẹ Vệ Lan đảm nhận.

Ứng cử viên đầu tiên có ngoại hình khá ưa nhìn, anh ta hẹn gặp mặt Vệ Lan sau năm ngày nữa, mẹ cô gọi điện thoại tới, dùng thái độ cương quyết yêu cầu con gái nhất định phải về nhà dùng cơm. Lúc nghe xong cuộc điện thoại này, tim Vệ Lan nhất thời đập mạnh, cô đặt trọn niềm tin vào cuộc gặp quan trọng này, nhanh chóng chạy về nhà.

Ăn cơm xong, mẹ Vệ Lan đặt một tấm hình trước mặt cô, nói: “Đây là cháu của dưỡng hai, mẹ đã hẹn người ta vào thứ bảy tuần này, con nhớ dành thời gian đến đó.”

“Anh ta làm nghề gì?” Đây là phản ứng đầu tiên của Vệ Lan, dạo này, trước khi đi xem mắt nhất định phải dò xét xem trình độ học vấn, nhân phẩm của đối phương, tiền tài rất quan trọng, tất cả những cái khác đều là vật trang trí.

Mẹ Vệ Lan bĩu môi: “Không rõ lắm, nghe nói là kinh doanh. Con cũng đừng kén chọn quá, trước hết cứ gặp gỡ người ta, rồi sau đó tìm hiểu thêm.”

Vệ Lan thấy bộ dạng gấp gáp của mẹ cô, cảm thấy rất buồn cười, giống như sợ rằng cô sẽ không đi. Không nghĩ đến yêu cầu đi xem mắt lần này là do cô đề xuất, mọi người đưa tới cửa, cô sao có thể không đi?

Cô không nói nhảm nữa, lập tức trở về chỗ ở, đem tin tức này báo cho Tịch Tịch, thứ nhất là để thị uy với cô ấy, thứ hai chính là nhờ vả. Cô trước nay chỉ ngoan ngoãn làm viên chức nhỏ, lần đầu đi xem mắt, muốn để lại ấn tượng tốt với người ta nhất định phải trang điểm. Đối với hồ ly tinh như Tịch Tịch mà nói, đó chỉ là một việc vô cùng đơn giản, nếu Vệ Lan lên tiếng, không lý nào cô lại không đáp ứng.

Cuộc gặp mặt vào trưa thứ bảy là ở một quán trà yên tĩnh. Vệ Lan nghe qua tên, cảm thấy có vẻ là dành cho người trung niên, tại sao người trẻ hẹn gặp mặt, địa điểm lại là nơi đàm đạo của người lớn tuổi vậy. Đường Tiểu Mạn nghe thế liền mắng cô không có kiến thức, ngay cả trong thành phố hiện đại thì quán trà cũng cần phải thuận mắt. Chỉ là, đối với một trạch nữ như Vệ Lan, những nơi như thế rất phù hợp.

Đến hôm đó, cả ba cô gái đều dậy rất sớm. Vệ Lan làm người mẫu, Từ Tịch Tịch là thợ trang điểm, còn lại Đường Tiểu Mạn làm bình luận viên.

Cô cầm một quả táo lên, cắn một miếng, nhìn Từ Tịch Tịch khó hiểu nói: “Tại sao cậu lại trang điểm giúp đối thủ? Cậu không sợ cậu ấy cưới trước cậu sao?”

Từ Tịch Tịch cầm dao cạo lông mày lên, chỉnh sửa đường nét trên khuôn mặt Vệ Lan, cũng không thèm quay đầu lại, nói: “Bởi vì mình chưa bao giờ nghĩ cậu ấy đủ điều kiện trở thành đối thủ của mình.” Dứt lời, lại tiếp tục tô vẽ lên mặt của Vệ Lan: “Cậu ngày thường cũng nên tỉa bớt lông mày đi, để thế này ra đường sẽ doạ con nít khóc đấy.”

Vệ Lan nghe cô nói, đều hoàn toàn không có ý tốt, giùng giàng muốn cãi lại. Từ Tịch Tịch mặc dù lớn lên rất giống hồ ly tinh, nhưng sức trên cánh tay cô có thể so sánh với vận động viên Judo, một tay giữ Vệ Lan ngồi yên trên ghế, mắng: “Động cái gì mà động, dao cạo không có mắt, để lát nữa nó khoét một cái lỗ trên mặt cậu, đến lúc đó chuyện tốt hôm nay cũng không cần phải bàn tới nữa. Cậu phải biết, đây có thể là cơ hội cuối cùng của cậu đấy.”

“Đúng vậy.” Đường Tiểu Mạn nhìn quả táo đã bị ăn sạch sẽ, một đường ném thẳng nó vào thùng rác bên cạnh.

Trang điểm xong, Từ Tịch Tịch không cần ý kiến của Vệ Lan, trực tiếp mở tủ quần áo của cô, lật tung mọi thứ lên, chỉ có thể cảm thán một tiếng: “Trời ạ, cậu đến cùng có phải là phụ nữ không vậy. Quần áo của cậu đến mẹ mình cũng chả muốn mặc.”

“Mẹ mình cũng không thích mặc.” Vệ Lan đáp lại một câu.

Từ Tịch Tịch lười phải cùng cô dài dòng, đi thẳng tới phòng của Đường Tiểu Mạn. Hai người khác theo sát phía sau, không dám rời nửa bước.

“Này, tại sao lại lục quần áo của mình?” Đường Tiểu Mạn kêu lên, mặt cô đỏ giống như trái táo vừa ăn.

Từ Tịch Tịch cao 1m72 cúi mắt nhìn xuống vóc người nhỏ nhắn của Đường Tiểu Mạn, khinh miệt nói: “Cậu ấy không mặc đồ của cậu, không lẽ mặc đồ của mình? Cậu nghĩ rằng nên để cậu ấy mặc trường sam đi dạy học sao?”

Lời vừa nói ra, đã kích trực tiếp tới cả hai người, hai vóc dáng thấp bé không dám mở miệng nói nhiều, mặc cho Từ Tịch Tịch ở đó lựa mập nhặt gầy, phối hợp lung tung.

Cuối cùng cũng kiếm được một bộ ưng ý, Từ Tịch Tịch đẩy Vệ Lan đến trước gương: “Nhìn đi, đây mới gọi là phụ nữ.” Rồi quay đầu về phía Đường

Tiểu Mạn nói: “Quần áo của cậu chất liệu không tệ nha. Có vẻ mỗi tháng cha cậu tài trợ không ít.”

“Đương nhiên, với đồng lương ít ỏi kia của mình, đủ để mua cái gì sao.”

Từ Tịch Tịch kéo Vệ Lan về phòng của mình, tìm một cái túi thích hợp, dúm vào tay cô rồi nói: “Quần áo của Tiểu Mạn đều là hàng cao cấp, cậu hôm nay chính là được lợi nha, lần sau nhớ cảm ơn mình.”

Vệ Lan bô bô đáp lại, thuận tay ném bao bóng bọc ngoài đi, nhìn từ đầu tới chân Từ Tịch Tịch lắc đầu mắng: “Đồ tốt vào tay cậu cũng bị phá hỏng mất. Đừng có gói đồ giống như hàng hoá bán ngoài chợ thế này chứ, có thể cần thận một chút được không?”

Vệ Lan bị hai người bọn họ giày vò, không bình tĩnh được nữa, chỉ mong có thể nhanh chóng chạy ra khỏi cửa.

“Cậu đến đó bằng cách nào?” Từ Tịch Tịch nhạy bén nhận thấy vấn đề.

Vệ Lan há miệng, còn chưa kịp nói ra, Từ Tịch Tịch đã hét to: “Đừng nói với mình, cậu định đi xe buýt nha!”

“Mình đưa cậu đi.” Đường Tiểu Mạn từ đâu chui ra, trên người đã thay xong quần áo.

“Không cần, không cần.” Không đợi Từ Tịch Tịch phản đối, Vệ Lan mở miệng cự tuyệt trước.

“Cậu đưa cậu ấy đi?” Từ Tịch Tịch chỉ chỉ Vệ Lan, giọng điệu cực kỳ khoa trương, “Cậu cho là cậu ấy muốn đối tượng hẹn hò của mình bị cậu cướp mất sao.”

Vệ Lan cũng cảm thấy không ổn, nghĩ tới cái xe kia của Đường Tiểu Mạn, đầu óc đã cảm thấy đau nhức.

“Mình đưa cậu ấy đến đầu đường liền dừng lại, được chưa.” Đường Tiểu Mạn trợn mắt lên, kéo Vệ Lan ra ngoài, một buổi sáng, cô chịu đựng đủ sự om sòm của Từ Tịch Tịch rồi. Ai có thể nói cho cô biết, có phải hồ ly tinh đều ồn ào như thế không?

Từ Tịch Tịch nhìn bóng lưng của hai cô, cả buổi sáng hung phấn bây giờ lại giống như bị rút khô, cả người mềm nhũn ra, nằm phịch xuống sofa, ôm gối ngân người. Cô tuy miệng nói không để Vệ Lan trong mắt, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút gáp gáp. Đường Tiểu Mạn nói không sai, cô luôn lấy những chuyện tình yêu cầu huyết ngày xưa mang ra khoe, nhưng nếu tính kỹ lại, cô đã ba năm rồi chưa nói chuyện yêu đương, khó trách dạo gần đây bôi loại kem dưỡng da nào cũng cảm thấy da mặt ngày càng trở nên kém.

Từ Tịch Tịch sờ sờ mặt của mình, cảm giác nguy cơ ập tới, cô lập tức từ trên sofa nhảy lên, chạy tới bàn học, mở ngăn kéo phía dưới góc phải, lật tung đồ ở bên trong lên. Ai ngờ những vật kia càng lục càng thấy nhiều, càng lúc càng lộn xộn, cô đột nhiên phát hiện, tại sao mình lại có nhiều đồ như vậy, một cái ngăn kéo nhỏ, cũng có thể nhét bao nhiêu thứ rục rờ như thế.

Cô vội vã lôi ngăn kéo ra, đổ tất cả mọi thứ lên giường, tỉ mỉ tìm kiếm. Một chiếc kẹp tóc màu hồng phấn, đây là của một bạn nam học cùng trung học tặng cho cô. Cô còn nhớ rõ, bạn nam kia rất hay xấu hổ, mỗi lần nhìn thấy cô mặt đều đỏ bừng lên, lúc đưa kẹp tóc này cho cô, cảm giác như bạn nam kia sắp ngất đến nơi. Vì vậy cô đành nhận lấy bởi vì cô sợ sẽ xảy ra án mạng. Chỉ là, bọn họ không có ở cùng nhau, cho tới bây giờ cũng chưa từng, bạn nam kia cũng không phải dạng thích gây phiền hà, cho nên trong trí nhớ cô, anh ta để lại ấn tượng không tồi.

Một tấm bưu thiếp màu vàng, đó chính là của mối tình đầu tiên của Từ Tịch Tịch. Đối tượng của cô là một người trong câu lạc bộ thể dục, anh ta tốt nghiệp trung học liền đi lính, Từ Tịch Tịch lấy hết dũng khí viết cho anh ta một lá thư. Hai tháng sau, nhận được tấm bưu thiếp này, phía trên viết: hi vọng chúng ta vĩnh viễn là bằng hữu.

Nói cách khác, Từ Tịch Tịch bị cự tuyệt. Từ đó về sau, cô không bao giờ chủ động theo đuổi đàn ông nữa, mà trang điểm cho mình ngày càng xinh đẹp, hấp dẫn lũ đàn ông kia chạy tới cửa theo đuổi cô. Còn anh chàng kia, bọn họ dĩ nhiên không trở thành bằng hữu vĩnh viễn.

Mấy năm sau, Từ Tịch Tịch về quê có gặp lại anh ta, anh ta đang đi làm ở một cửa hàng sửa chữa xe. Từ Tịch Tịch đi rửa xe thì nhận ra anh ta, nhưng anh ta không có nhận ra, trước mặt một người phụ nữ mặc toàn đồ hiệu, lại là cô gái năm đó chủ động theo đuổi anh. Từ Tịch Tịch không nói ra, chỉ xoay người rời đi, từ đó, trong cuộc đời cô không còn bóng dáng của người này.

Lục lọi, tìm thấy vô số món đồ cũ, rốt cuộc tìm được, một quyển liên lạc nhỏ nhỏ, trong đó ghi chép tất cả cách liên lạc của những người đã từng theo đuổi Từ Tịch Tịch. Cô đem tất cả lưu giữ lại, làm thành vốn nhỏ của cô, thỉnh thoảng đem ra tự ngắm lại.

Tùng tở một lật qua, Từ Tịch Tịch nhìn những cái tên kia, một số quen thuộc, một số lại trở nên xa lạ, nhìn tên, lại không nhớ nổi mặt của người kia. Từ Tịch Tịch khép quyển sổ lại, trên mặt nở nụ cười tự tin.